

RECORDANT L'ABASI

He recordat uns esdeveniments que van passar fa molts anys; en aquell temps de misèria, sense esplendor, un temps que no voldria tornar a viure...excepte per una cosa.

Fa molts anys el món era totalment diferent, hi havia més guerres, passàvem molta més fam i el més dolent era que les persones morien cada dos per tres.

Era una tarda d'estiu, tot estava destruït pels bombardejos, no hi havia quasi res de vegetació i havíem de compartir la poca aigua que hi havia amb la resta de la població. Vaig anar a omplir aigua amb una galleda, l'aigua rajava de gota en gota. De sobte la galleda va començar a tremolar, vaig sentir un soroll que cada vegada s'apropava més a mi, vaig aixecar el cap i uns avions que anaven a gran velocitat van cobrir el cel completament. Ens venien a bombardejar. Les cames em van començar a tremolar, no em responien, però quan vaig recuperar el meu instint vaig sortir corrents.

No sabia cap a on anar, però era conscient que si em quedava més temps allà seria el meu final. Vaig veure una granja tota destruïda, però encara es mantenia dret bona part de l'edifici, em vaig amagar allà dins per protegir-me de les bombes.

La sala era tota fosca, em vaig amagar darrera d'una muntanya de palla i uns quants taulons. De sobte es sentí un grinyol de la fusta del terra i com jo no m'havia mogut, significava que algú més estava allí. Vaig preguntar qui hi havia, i va sortir una figura d'una persona.

Era un nen més o menys de la meva edat, li vaig preguntar què feia allí i em va dir que es refugiava dels bombardejos, amb la veu se'l notava que estava espantat. Es deia Abasi tenia sis anys i quan jo anava a presentar-me vam notar un terratrèmol, ja havien començat els atacs. Els dos estàvem esgarrifats, estava a punt de ficar-me a plorar però en veure que l'Abasi tenia el puny tancat, que feia força per no plorar i es mantenia fort, jo vaig fer el mateix, vaig fer el cor fort... L'última bomba va ser tan forta que ens vam abraçar per no sentir-nos tan sols.

Quan acabà el bombardeig, ens vam mirar als ulls. Els seus eren de color negre, com el carbó, i no li podia veure molt bé la fesomia per la poca claror, només entraven petits rajos de llum pels forats de les parets. Llavors vam riure, estàvem contents perquè havíem sobreviscut.

Em vaig presentar, ens vam aixecar i ens vam dirigir cap a la porta de la granja.

Vam obrir la porta, ens vam mirar i vaig veure que la seva pell era fosca, de color xocolata. Tot i quedar-me bocabadat, al cap de pocs minuts em va semblar indiferent el seu color perquè des d'aquella tarda ens vam fer inseparables.

Ens vam acomiadar, ell se'n va anar cap al seu poblat lluny d'allí i jo em vaig dirigir cap a la font on hi havia la galleda d'aigua.

Vaig arreplegar la galleda del terra i sentí que algú em cridava. Vaig aixecar el cap i era la meva mare, vaig córrer cap a ella com mai havia corregut, em va abraçar més fort que mai i em va començar a preguntar si estava bé, si m'havia fet mal... i ens vam dirigir cap a casa.

L'endemà vaig tornar anar a la font, i després a la granja. L'Abasi m'estava esperant. Vam estar una estona jugant, fins que ens vam adonar que ja s'havia fet fosc i havíem de tornar a casa.

Així vam estar durant un any. A mi em semblà menys temps ja que amb ell m'ho passava molt bé.

Un dia mentre jugàvem amb una llauna a futbol em va dir que demà era el seu aniversari. Vaig estar tota la nit fent-li una polsera per regalar-li.

Quan vaig arribar a la granja, l'Abasi encara no havia arribat i el vaig esperar. Després d'una estona va arribar, li vaig regalar la polsera i li vaig explicar que jo també me n'havia fet una, que mai se la podia treure i que així sempre estariem junts. De cop i volta vam sentir uns crits, la gent del poble va començar a venir cap a la granja, vaig veure a la meva mare, em va agafar i em va portar cap a ella. Entre els arbres van començar a sortir persones corrent, persones de la mateixa raça que l'Abasi, una dona va agafar l'Abasi pel braç, era la seva mare, i després van aparèixer uns individus amb escopetes matant a gent innocent. A l'Abasi li va caure la polsera i jo li vaig arreplegar. El cridava, però ell no em sentia, li volia anar a tornar la polsera però la mare em tenia agafada i no em va deixar marxar. Vaig sentir una dona que deia que el dictador havia manat exterminar tots els de la mateixa raça que l'Abasi i que era un intolerant. Jo no sabia què volia dir intolerant, però no li vaig poder preguntar a la mare perquè m'havia quedat bocabadat per tot el que estava passant. Després vaig comprendre el significat esgarrifós d'aquelles paraules.

L'endemà vaig tornar anar cap a la granja però l'Abasi no va aparèixer, això ho vaig fer durant molts dies, durant molt de temps. Fins que me'n vaig adonar que l'Abasi no tornaria.

Encara conservo la seva polsera, perquè confio que algun dia, potser, qui sap, tornarà i crec que mentre jo la tingui per molt allunyats que ens trobem l'un de l'altre sempre estarem junts.